

EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 8 NUMMER 4

15 DECEMBER 2008



REDACTIE COCON

**Lucrea Kern
Paul Kuiper
Wil Vreeburg**

**tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 073-6563206//06 15087935**

**l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
wvreeburg@home.nl**

Illustraties Lucrea Kern.

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:

**Redactie COCON
Wil Vreeburg
Klein Brabant 171
5262 RS Vught**

De volgende Cocon verschijnt op 15 maart 2009. Kopij vóór 20 februari sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen te weigeren of in te korten.

BESTUUR V.O.V.K.

**Sophia Kammeijer
Frits de Jong
Jos Vreeburg
Arsène van Nierop
Tineke Jansons
Jack Keyzer**

**voorzitter
secretaris
penningmeester
bestuurslid
bestuurslid
bestuurslid**

**telefoon 06-51 50 96 20
Moeselschansweg 36 6005 NA Weert
bankrekening: postbank 28 33 50**

VAN DE REDACTIE

'Nu dreunt het woord dood door mijn hoofd, verbonden met zijn naam, als een onafscheidbaar koppel.

Zo nu en dan probeer ik mijzelf er tussen te dringen, maar dat lukt niet, ik leef te erg.

Ik voel me uitgestoten, ik mag er niet bij. Zijn prachtige naam en dat woord duwen samen alles opzij. Zodra ik aan iets anders probeer te denken dan aan dit koppel van woorden, snijden ze de gedachte de pas af.

Ze laten hoogstens wat woorden voorbij glippen, die erbij horen.

Nooit. Altijd. Voor Altijd Nooit Meer.'

Uit: In Memoriam van Connie Palmén

Deze tekst herlas ik toen ik Van de Redactie voor de Cocon wilde gaan schrijven. Toen schoot ook een tekst uit datzelfde boek, door me heen. Een tekst die me destijds heeft geholpen in mijn eigen rouwproces.

'Het zal zijn wat wij ervan maken'.

De schrijfster geeft precies aan wat verdriet met haar deed, hoe zij voor haar gevoel naakt door het leven ging met die snerpande pijn van het verdriet altijd vlak onder haar huid.

Hoe nu verder? was een vraag die zich aan haar opdrong, zij kon zich niet voorstellen dat iemand waar ze zoveel van hield, plotseling werd weggenomen, nooit meer terug zou komen. En ze verzette zich tegen die pijn, probeerde door er veel over te schrijven vorm te geven aan haar verdriet.

Het lukte haar om de aandacht te vragen voor de dood van Ischa Meijer en daardoor, door die aandacht werd haar verdriet ook draaglijker. Ze deelde haar verdriet door het op te schrijven. En als we kunnen delen zijn we niet meer helemaal alleen. Dan weten we ons gesteund, een eerste stap om verder te gaan.

Verder gaan, niet door ons verdriet weg te stoppen en te doen alsof het er niet is, maar verder gaan met ons kind op onze schouders, verdriet dat voortaan bij ons leven hoort. Draggers van verdriet dat er mag zijn.

'Het zal zijn wat ik ervan maak'.

Die tekst maakte ik me eigen, het troostte me op momenten van barre eenzaamheid, ik trok me eraan op.

Het werd uiteindelijk ook mijn lijfsbehoud. Want als ik het zelf niet doe, wie doet het dan wel? Precies. Ik ontdekte dat ik meer kon dan ik zelf ooit had gedacht.

Dat zie ik ook bij lotgenoten, de kracht die mensen tonen na het verlies van hun kind door moord, de reddingsboeien die wij elkaar toewerpen als lotgenoten, dragen bij tot het overeind klimmen en het leven weer oppakken. En zo wordt de tijd een vriend die langzaam met ons meeloopt. Die we soms niet bij kunnen houden, omdat hij te snel gaat voor ons. Omdat die tijd ons steeds verder brengt van degenen die we verloren.

Tijd ook die onherroepelijk een klein vliesje legt over onze opgelopen wonden.

Tijd ook die ons de kans geeft om er weer te zijn voor onze andere kinderen.

Deze Cocon is weer een afspiegeling van gebeurtenissen van het afgelopen jaar.

De rubriek Wij Herdenken is niet dezelfde als die van het vorige jaar, omdat de lijst helaas weer is gegroeid.

De redactie van de Cocon wenst u allen Goede Dagen en een hoopvol Nieuwjaar toe.

Ja, het zal zijn wat wij ervan maken.



VAN HET BESTUUR

Van de dingen die anders worden, maar niet voorbijgaan...

Dit jaar, waarin we goede bijeenkomsten hadden, loopt naar het eind. We ontmoeten elkaar in onze verhalen, onze herinneringen, in onze zoektocht hoe verder te gaan. We ontvingen nieuwe ouders, ieder met hun eigen verdrietige verhaal, waarin wij lotgenoten zoveel herkenning vinden. Vaak verbijstert het ons, de hoeveelheid geweld waaronder onze kinderen hebben geleden. En toch ... na een aantal jaren zie je dat ouders weer iets opveren, langzaam zie je de wanhoop minder worden en dat het leven weer 'geleefd' gaat worden, soms door de komst van kleinkinderen, soms door het beginnen aan iets nieuws, iets creatiefs of anderszins. We weten: het wordt nooit meer zoals het was, maar kennelijk zoeken we naar nieuwe wegen en vinden die, hoe moeizaam ook. Een mooi moment om dat te zien is de informele dag. Varend op de Vecht op een zonovergoten dag, hadden we het goed, juist omdat we elkaar begripen.

Verscheidene broers en zussen troffen elkaar dit jaar en wisselden hun ervaringen uit, vaak jaren na de moord op hun zus of broer. Over de bijeenkomsten horen we positieve geluiden.

In het afgelopen jaar namen weer twee begeleiders afscheid, te weten José Frijns en Mariëtte van Eck. Ze dragen beiden de VOVK een warm hart toe, maar ieder om eigen redenen beëindigde haar rol van begeleider.

Gelukkig hebben zich twee nieuwe vrijwilligers aangemeld, die we in de komende tijd beter zullen leren kennen. Hun namen zijn Jelle Naber, en Ria Schurer. Zij zijn vrijwilliger bij Slachtofferhulp in de regio Kennemerland. Jan Camps beval hen aan. Hijzelf blijft zich inzetten voor de VOVK en gezegd mag worden met alle inzet en betrokkenheid. Op Joep van der Geer, Anja van Wingerden, en Grietje Willy van Bockhoven mogen we blijven rekenen. Fantastische mensen, die het opbrengen om met ons mee te lopen in onze levens, zo vol gebrokenheid.

We hebben dit jaar aan veel gesprekken en conferenties deel genomen, vaak in het kader

van de landelijke ontwikkelingen met betrekking tot de beleidsontwikkelingen 'Slachtoffer Centraal', opgelegd door de Minister van Justitie aan alle justitieel instellingen, politie, Slachtofferhulp Nederland, Schadefonds Geweldsmisdrijven enz. Zij moeten hun werkwijze dusdanig veranderen dat het slachtoffer in beeld komt en een goede behandeling krijgt. Langzaamaan zien we veranderingen ontstaan. Er worden casemanagers benoemd, familierechercheurs opgeleid, en er wordt één loket bij de verschillende parketten geopend, zodat we niet meer van de ene naar de andere instantie worden verwezen. Er valt nog veel te doen, maar er zijn ook al goede stappen gezet.

Ook in het nieuwe jaar willen we graag dat lotgenoten elkaar blijven ontmoeten en bemoedigen. We maken een mooie start met de komst van De heer Pim van Lommel. Hij schreef een boek over bijna-dood ervaringen, naar aanleiding van de verhalen die hij hoorde na operaties van hartpatiënten. Er wordt door ouders nogal eens gezegd dat zij geloven in of hopen op 'iets meer tussen hemel en aarde'. Het is een mooie gelegenheid om daarover eens door te praten.

Van de dingen die anders worden maar niet voorbijgaan...ons leven wordt anders, maar onze kinderen zijn niet van voorbij. Ze worden gemist én ze worden door ons, ouders, steeds opnieuw genoemd. We stellen ze present en ze hebben en houden hun eigen plek in ons leven. Jouw dochter en jouw zoon, onze kinderen, ze zijn niet weg te denken op onze levensweg. Liefdevol nemen we ze mee het nieuwe jaar in.

Namens het bestuur wens ik jullie een troostvol en moedig jaar toe.

Sophia Kammeijer



HET VERHAAL van MILAN DE GROOT



Dit verhaal werd opgetekend door Jarinda.

In de nacht van 3 op 4 maart 2006 wordt er in Den Helder rond half vier 's-nachts aangebeld bij de woning waar Milan de Groot met zijn moeder woont. Mila's moeder opent de deur, een vechtpartij volgt. De 17-jarige Milan wordt neergestoken en de daders slaan op de vlucht. Vader Marco, die bijna Milan's hele leven alleen voor hem heeft gezorgd, wordt door de politie opgehaald. Beide ouders volgen hun zoon naar het ziekenhuis. Uiteindelijk wordt Milan nog naar een tweede ziekenhuis in de regio gebracht, waar hij zijn laatste woorden spreekt. Nu, bijna twee jaar na de moord, lopen de rechtszaken ten einde, maar niet ten goede. Het lijkt erop dat de daders hier ongestraft mee weg komen. Vader Marco (61) is de wanhoop nabij: 'Het is niet dat justitie mijn zoon vermoord heeft, maar ze vermoorden mij nu.'

Marco vertelt:

'Ik kwam aan in het ziekenhuis en ik zag mijn zoon daar nog liggen op de brancard van de ziekenauto. Hij zei: 'M'n moeder heeft me geholpen, hoor pa. Ze kwamen met z'n tweeën binnen'.

'Dat joch lag nog in bed toen die gasten binnenstormden. Milan was 1.90 m. lang, veel groter en sterker dan de dader. Maar hij werd vastgehouden. Het is in drie minuten gebeurd.

De dader was helemaal doorgedraaid door drank, drugs en geweldfilms en had diezelfde avond nog ruzie met de politie in het centrum van Den Helder gehad'.

Daarnaast zou hij diezelfde avond nog een ruzie hebben gehad met een kennis van Milan. Milan was er zelf niet bij geweest, maar 's-nachts hebben ze hem dus opgezocht.

Marco vervolgt: 'Ik ben niet iemand die in eerste instantie gaat zitten janken. Ik vroeg aan de zuster die daar rondliep: Is al dat bloed van Milan? En ik wees naar de enorme bak met bloed die naast hem stond. 'Ja, zegt ze.'

'Moet hij dan niet nieuw bloed hebben?'

'Nee, dat heeft hij net gehad'.

'Nou', zei ik, 'daar kan nog wel een beetje bij zo te zien'. En Milan ging ondertussen door. Hij zei: 'Pa, ik hou van je'. Hij was echt blij me te zien. Een lang gesprek was het niet, Milan moest naar het ziekenhuis in Alkmaar gebracht worden. Ik dacht dat Milans moeder en ik met z'n tweeën in de ambulance meekonden, maar dat mocht niet.

Er moest een keuze gemaakt worden. Ik was de vader en de voogd, maar ik dacht: 'Ik woon vlak bij het station. Laat haar maar mee gaan, dan neem ik de eerste trein.'

Zo zat ik vanaf een uur of vijf 's-ochtends thuis op de eerste trein te wachten.

Het wachten leek wel eeuwen te duren.

Om ongeveer acht uur was ik eindelijk in het ziekenhuis in Alkmaar.

Milan was onbereikbaar, die werd op dat moment behandeld. Om half elf hoorden we dat Milan was overleden. We mochten hem nog even zien, maar niet aanraken. Hij werd voor onderzoek twee dagen naar Rijswijk gebracht. Hij zag er echt verschrikkelijk uit.

En dan sta je daar, in Alkmaar.

Je wordt gewoon aan je lot overgelaten. Vanuit het ziekenhuis moesten zijn moeder en ik nog terug naar Den Helder. We waren kapot. Wij zijn met z'n tweeën naar de trein gestrompeld. Ik zat een uurtje thuis toen de recherche kwam. Alles bij elkaar heb ik toen zeventien uur op het politiebureau gezeten. Je kunt je voorstellen, je bent op dat moment helemaal doorgedraaid.

Ik kletste wat, net zoals ik dat nog regelmatig doe. Ik ben er nog steeds niet helemaal bij.

Op de dag van de moord werd er een programma gemaakt voor televisie.

Vijf dagen later kwam ik daar achter.

Het was flut, er klopte niets van. Ik heb toen gebeld en gezegd dat er dingen veranderd moesten worden. Toen zeiden ze: 'Wilt u even naar Amsterdam komen?'

Dat heb ik nog gedaan ook. Ik heb toen een half uur durend programma vol zitten kletsen. Ongelooflijk dat ik het kon! Daarna, toen ik in de metro en in de trein zat, zag ik overal Milans en daders lopen. Ik weet nog dat ik thuis kwam en helemaal van de wereld was ik. Kotsend.

De eerste momenten dat je op de trein naar het ziekenhuis zit te wachten, of terug moet in zo'n trein. Je hebt geen emoties. Die zijn er natuurlijk was, maar je kunt er niet mee om gaan. Het leven gaat helemaal langs je heen. Later besef je pas wat er gaat gebeuren. Op het moment dat ik dat besepte, kwam ik van de ene rechtszaak in de andere terecht.'

'Volgens zijn moeder sprak Milan zijn laatste woorden toen hij van de brancard naar het ziekenhuis in Alkmaar werd gebracht.

Hij zei: 'Nu ga ik dood. Hier ga ik dood'.

Achteraf vind ik dat hij niet meer naar Alkmaar gebracht had moeten worden. Daar zit ik nu mee, daar heb ik vreselijke dromen van. Ik had bij hem moeten blijven tot het laatst. Hij had enorm veel pijn, dat zei hij ook. Dan had hij in ieder geval die laatste paar uurtjes die er nog geweest zijn, zijn vader bij zich gehad. Wij waren gek op elkaar. En altijd stond ik achter hem, wat er ook gebeurde. Ik was er altijd voor hem. Vijftien jaar lang heb ik alleen voor hem gezorgd. We woonden met z'n tweetjes. Het was een noodsprong van hem om anderhalf jaar bij zijn moeder te gaan wonen.

Hij was al vroeg groot en sterk, zag er ouder uit dan hij was. Op zijn veertiende was hij al rond de 1.80 m. en judode op hoog niveau.

Hij raakte met jongens bevriend die zo'n vier vijf jaar ouder waren dan hij. Doordat hij met die oudere jongens omging wist hij het allemaal goed te vertellen. Op de school waar hij zat had hij een grote mond. En leren, ach, dat maakt hem allemaal niet veel meer uit.

Hij ging liever sporten en een beetje keten. 'Milan heeft een verkeerde invloed op de rest van de klas', beweerde zijn mentor.

Milan werd toen van school gestuurd.

Het was april, dat betekende dat die jongen maanden op straat kwam te staan.

Ik neem die mentor nog steeds heel veel kwalijk, daar is het allemaal mee begonnen.

Ik was het er niet mee eens dat hij niet op school zat. Tegen Milan zei ik: 'Als jij het niet op school volhoudt, dan moet je iets anders gaan doen. Je moet niet denken dat je elke ochtend om 12.00 uur opstaat en een beetje rond gaat hangen.

Ga leren, of werken, wat dan ook'.

Hij heeft toen een paar baantjes gehad, maar hij was toen veertien of vijftien en mocht nog niet eens werken. Ik zei hem dat hij echt iets moest gaan doen en dat hij van mij niet kon rekenen op fiks zakgeld. Toen zei z'n moeder: 'Kom maar bij mij'. Zij gaf hem 20 euro per dag, dat kon hij zelf niet eens verdienen. Daar kon ik niet tegen op.

Milan ging ons tegen elkaar uitspelen. Hij schold zijn moeder verrot. Hij kon niet goed met haar overweg. Maar met mij wel, we deden altijd heel veel samen. Hij sliep alleen bij zijn moeder, maar zij was 's-nachts bijna nooit thuis. Ze was bij vriendjes, of weet ik veel waar ze zat. Dat is ook moeilijk voor zo'n jongen. Ik denk regelmatig dat ik hem al eerder een kans had moeten geven. Ik zag op het laatst echt dat alles weer ten goede zou keren. Ik zei in het begin al tegen hem: 'Joh, zit je nou wel in de goede hoek met die vrienden? Jawel,' zei hij dan. Maar de laatste kerst die ik met hem heb meegemaakt, vlak voordat hij vermoord werd, zei hij: 'Pa, je hebt gelijk. Het is zo'n rotwereld, het deugt niet, ik moet eruit! Ik was gelukkig toen ik hier nog bij jou zat en alles deed, maar nu ben ik helemaal niet gelukkig'.

Ik vroeg: 'wat ben je dan van plan?''Je hebt me toch ingeschreven voor die school'?, zei hij. 'Ik wil als de scholen weer beginnen, weer naar school. En ik wil lekker weer hier bij jou komen wonen', vervolgde hij. Hij had zijn sporttas al helemaal met opgevouwen kleren gevuld, om weer hierheen te komen.

Hier is geen recht

'Ik kan alles op het ogenblik geen plek geven. Ik weet bij God niet wat ik eraan moet doen. Er moet iets gebeuren anders red ik het niet. Het gaat helemaal niet goed met me. Het is een puinhoop om me heen, en ook in mijn hoofd is het een stofbende. Er zijn op dit moment zoveel dingen niet geregeld, dat ik nog moet uitkijken. Straks sta ik nog met een daklozenkrantje bij Albert Heyn!



Na de moord heb ik hulp gekregen van slachtofferhulp, Humanitas (soort van rouwverwerking) en een psycholoog. Humanitas werd na een jaar ingeschakeld en loopt nog steeds. Maar aan de psycholoog heb ik niet veel gehad en slachtofferhulp werd na een jaar gestopt. Aan de vrouw die dat gaf heb ik veel gehad, maar de instantie vond dat na een jaar alles over moest zijn.

Ik was het er helemaal niet mee eens.

De opvang door Justitie is echt verschrikkelijk slecht geweest. Die hebben me zoveel beloofd maar zijn niets nagekomen.. Ze zouden rapporten opsturen en meer maar dat is niet gebeurd. In het begin had ik nog vertrouwen in het Nederlandse rechtssysteem. Maar na elke rechtszaak zijn de daders weer een stuk dichterbij hun vrijheid gekomen. Nu denk ik: 'We leven helemaal niet in een rechtsstaat. Nederland is geen rechtsstaat, hier is geen recht.' Elke zitting krijg ik weer rechterlijke tegenslagen. Ik word murw gemaakt.

Het gaat nu slechter met me dan een jaar geleden. In eerste instantie werd er negen jaar tegen de hoofddader geëist. Toen heb ik gezegd dat ik dat ook wel weer lang vond.

Het gaat mij erom, zei ik toen, dat ze die jongens een geweten moeten schoppen.

Maar een geweten hebben ze niet.

De afgelopen keer in de rechtszaal (december 2007) hoorde ik pas dat Milan zó was gestoken, dat zijn longen zichtbaar waren.

Uit het sectierapport bleek dat hij een steekkanaal van minimaal 10 centimeter had.

De dader heeft mij die dag in de rechtbank vijf minuten toegesproken.

'Het spijt me, écht,' zei hij.

Ik keek hem aan en zei niks. Ik dacht: 'Jongen, jij komt straks vrij en dan ben ik de volgende'. Ik vertrouw die jongen niet.

Ik geloof zijn spijt ook niet. Dan denk ik: 'Hoe lang heb je hier op gestudeerd? Hoe lang heeft je advocaat je verteld hoe je dit moet zeggen?' Ook zei hij mij: 'Als hij me vraagt waarom, dan weet ik het niet. Ik weet niet waarom ik het heb gedaan.'

Nou ja, dat vind ik reden genoeg om die jongen nog het een en ander bij te brengen.

Als hij hoe dan ook 's nachts mensen van hun bed licht en een mes in de rug steekt, maar hij weet niet waarom? Dat vind ik nog enger dan wanneer hij had gezegd: 'Ik haatte die jongen', of wat voor reden ook.

In eerste instantie zouden de daders als jeugdigen gestraft worden. Maar als het jeugd is, dan lopen ze niet 's nachts om half vier, strontlazerus en stoned, over de straat te schreeuwen dat ze pistolen willen en dat ze iemand gaan vermoorden. Dat hebben ze onderweg naar Milan op straat lopen roepen. Als dat nou niet voldoende reden is om die jongens een lesje te leren? Maar nee, de verdachte die in Suriname zit, heeft volgens zijn advocaat in de gang staan wachten. Er zou volgens hem maar één iemand naar binnen zijn gegaan. Dat geloof je toch niet? Milan heeft mij vanaf de brancard gezegd dat er twee daders waren, en ook zijn moeder heeft dit verklaard. Zij was er zelf bij!

Maar nee, die verdachte krijgt geen enkele straf. De zaak met die verdachte is ondertussen al door de rechtbank afgedaan. Ik weet niet of ik daar nog iets tegen kan doen.

De hoofdverdachte heeft zes-en-een-half jaar gekregen, waarvan hij nu bijna twee jaar heeft gezeten. Maar hij is nu in cassatie. Hij is in beroep gegaan tegen een beslissing van het gerechtshof. Een derde verdachte heeft bewijzen verdoezeld. Hij is voor 250 euro afgekocht. Dit kan zo toch niet? Het is toch belachelijk dat ik er op moet aandringen dat de daders gestraft moeten worden? Ik vind nog steeds dat die jongens op zijn minst moeten wéten wat ze hebben gedaan.'

Ik weet niet of ik mezelf nog plezier gun

'Ik leef van proces naar proces. Slapen lukt alleen met behulp van drank en pillen.

's Morgens ben ik echt geen mens, dan moet ik mezelf bij elkaar rapen. Elke ochtend sta ik op en ben ik ziek, écht doodziek.

En de laatste tijd denk ik: Ze hebben m'n zoon vermoord, maar ze zijn nu met die strafzaken op een veel wredere manier bezig mij te vermoorden. Langzamerhand zo, dat je nergens meer zin in hebt.

Ik zou dingen op willen pakken waar ik vroeger van hield, maar ik heb het nog niet gekund. Ik kan me nergens op concentreren. Vroeger als ik mij even lullig voelde, zette ik een van de laatste stukken van Beethoven op. Maar het raakt...ik weet niet of ik het mezelf gun zelfs.

Ik heb het wel geprobeerd, maar dan zet ik het vlug af en kruip ik mijn nest in. Het is iets heel raars dat je jezelf op de een of andere manier niets plezierigs meer gunt. Hoe dat precies zit weet ik ook niet, maar dat gevoel heb ik.

Afgelopen zomer ben ik diverse keren met mijn dochter naar een museum geweest.

Dan heb ik een prachtige dag, maar ben ik er wel een week ziek van. Aan de ene kant is het natuurlijk mooi, maar dan komt ook Milan weer voorbij. Hoe verschrikkelijk het is dat zo'n leven voor niks zo is afgebroken. Het was een knappe, innemende, lieve jongen, hartstikke lief met kinderen ook. Hij had alle kanten op gekund.

Marco leeft zichtbaar op wanneer hij over zijn zoon vertelt.

'Ik ben heel trots op hem geweest, en nog steeds. Praten over wat er gebeurd is helpt niet met iedereen. Maar ik praat wel graag over Milan. Jaaa, want dan leeft hij weer!

Ik denk heel vaak terug aan alle prachtige momenten die Milan en ik samen gehad hebben. Maar dat maakt ook weer verdrietig. Milan heeft natuurlijk nooit zo op deze manier willen sterven.

Voor mezelf denk ik: Stel dat ik dit niet zo zou doen, me bezighouden met die rechtszaken en dergelijke – zijn moeder doet het niet – dan was er helemaal geen aandacht meer aan hem besteed. Dan was de hele zaak allang in de doofpot gestopt en dan zou Milan nooit hebben geleefd.

Dat kan ik niet verdragen. Ik moet nog door, vind ik. Al heb ik er uiteindelijk niets mee bereikt, dan heb ik er in ieder geval alles aan gedaan wat ik heb gekund. Zou ik dat niet doen, dan zou ik me nog rotter voelen dan nu.'



VERMOORDE ONSCHULD

*Je mag je kind niet overleven
Ik geef toe: dat is geen wet
Maar je mag er wel naar streven
Zelfs om vragen in gebed*

*Je leert het lopen,
Leert het fietsen
Leert het loeren naar gevaar
En je zingt lang zal ze leven
Ja dat zing je ieder jaar*

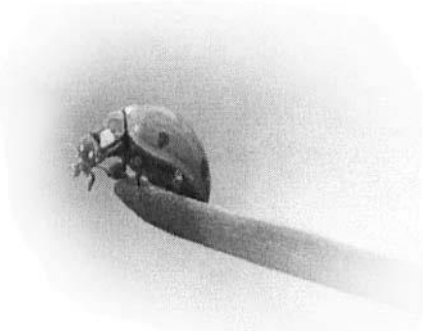
*Je mag je kind niet overleven
Maar te vaak gebeurt dat toch
In de krant staat dan geschreven
Over dat meisje of dat joch*

*Juist dat ene ongeluk
Maakt je leven onherstelbaar
Ja echt onherstelbaar stuk
Dat is nog net te aanvaarden
Daarmee ga je nog akkoord*

*Maar wat niemand kan bevatten
Als je onschuld wordt vermoord
Je moet door en je moet verder
Niemand kan het ooit begrijpen
Het gaat om dat ene woord
Je kind is niet overleden
Nee, je kind dat is vermoord
Het is niemand uit te leggen
Je bent klein en stil en bang
En je kunt alleen maar zeggen
Iedereen heeft levenslang*

Youp van 't Hek schreef dit gedicht voor de herdenkingsdag van geweldsslachtoffers.

“STILLE AFTOCHT”



Onder deze titel verscheen dit jaar in nummer 31 van het weekblad Vrij Nederland een artikel van Robert van de Griend over ‘Het einde van de beweging tegen zinloos geweld’.

Het artikel heeft me aan het denken gezet en daardoor alleen al kun je het een goed artikel noemen.

Van de Griend vertelt in zijn verhaal over allerlei stichtingen die naar aanleiding van (zinloos) geweld in het leven zijn geroepen en waarvan een (groot) deel ofwel alweer ter ziele is gegaan of een slapend bestaan leidt.

We hoeven hier niet alle stichtingen te noemen, ze zijn genoegzaam bekend en bovendien gaat het verhaal in Vrij Nederland niet over die stichtingen, maar over het feit dat ze er, op een enkele uitzondering na, niet meer zijn.

Hij laat oprichters aan het woord, voorzitters en leden. Wat mij opviel in het artikel was het feit dat menige stichting zichzelf uitnemender achtte dan de andere en dat het ene leed werd afgewogen tegen het andere leed.

Hier hebben wij het in ons blad ook wel eens over. Ik moest denken aan een joodse rabbijn. Hij kreeg op zekere dag twee buurmannen op bezoek die een onderling conflict hadden.

Na de eerste buurman te hebben gehoord, zei de rabbijn: “U hebt gelijk!” En tegen de andere buurman zei hij, na ook diens verhaal te hebben aangehoord: “En u hebt ook gelijk!”

Je zou willen dat het er bij ‘De rijdende rechter’ ook zo aan toe ging. Je zou willen dat mensen onderling meer vanuit die gedachte gingen leven, mij dunkt, veel zaken zouden soepeler verlopen.

Wat mij ook opviel in het artikel was dat eigenlijk alle stichtingen een gezamenlijke aversie voelen tegen de ‘Landelijke Stichting Tegen Zinloos Geweld’ uit Noordwijk, inderdaad die van het Lieveheersbeestje.

De reacties op deze stichting variëren van ‘commercieel’ en ‘een goedlopend bedrijf’ tot ‘wij zijn inhoudelijk veel beter’.

En daar tegenover van die stichting zelf de opmerking 365 dagen per jaar tegen zinloos geweld te zijn.

Wij onthouden ons hier van een oordeel over welke stichting dan ook, maar bevelen het lezen van genoemd artikel uit Vrij Nederland van harte aan, al was het alleen maar om door een buitenstaander eens een spiegel voor gehouden te krijgen zonder daarbij de vraag te stellen, laat staan haar te willen beantwoorden:

“Wie is de beste in het land?”

Paul Kuiper



IEDER ZIJN MENING



Dag Wil,

Bizar om als lotgenoten 'jaloers' op elkaar te zijn? Daar eindigde je ons gesprek de vorige keer mee. Bizar is natuurlijk alles in onze verhalen en ervaringen: het is bizar dat er iemand is die besliste over het leven van je kind. Wat ik ook bizar vind, is dat zo iemand dus ook de mogelijkheid in zich had om het niét te doen!

Toen ik jouw reactie op mijn verhaal had gelezen, ben ik een tijdje stil geweest: dit effect op mijn woorden had ik niet verwacht en ik had me niet gerealiseerd dat er ook heel andere situaties mogelijk zijn.

Het was wat je noemt een leermoment!

Twee weken voor de dood van Maaïke vierden we met de hele familie de 90^e verjaardag van mijn moeder en ter gelegenheid daarvan heb ik haar toegesproken. In dat praatje vroeg ik me af wie ik nou eigenlijk toesprak. Ja, mijn moeder natuurlijk, maar ze was zo veel meer: oma, zus, tante, buurvrouw, kind, vriendin en ga zo maar door.

Daaraan moest ik denken toen ik in het verhaal van je dochter Michelle las dat een ouder van een vermoord kind toch ook vaak de ouder van een levend kind is, of van meerdere levende kinderen. Een paar Cocons terug, toen ik mij voorstelde als redactielid, schreef ik ook dat ik niet alleen de vader van Maaïke ben, maar ook de man van Ina, de vader van Henk, Jan-Heiko en Gertske, de schoonvader van Marije, Geeske en Martijn, de opa van Suzanne en Jelmer, de buurman van Henk en Annette, en ga zo maar door, maar in de Cocon ben ik natuurlijk vooral de vader van Maaïke.

Waarom zeg ik je dit allemaal? Omdat ik hoop dat je begrijpt dat mijn leed niet jouw leed is. Jij bent jij en ik ben ik. Jij bent de moeder van Caroline en ik ben de vader van Maaïke.

En allebei hebben we verdriet.

En allebei hebben we pijn

Mijn pijn is mijn pijn – en een grotere pijn is er niet - en jouw pijn is jÓuw pijn – en een grotere pijn is er niet.

En die beide zijn onvergelijkbaar. De levens van Maaïke en Caroline zijn ook niet vergelijkbaar. En hun dood is onverdraagbaar. Hoe hun levens ook waren, het doet er niet meer toe, ze zijn er niet meer.

Maar hun gedachtenis houden we in ere, want het zijn onze dochters.

Ik eindig met een gedicht van Maaïke dat hier voor mijn gevoel goed bij past:

*zie je me
als 'iemand'
zie je mij
als 'mij'
zie je me
als 'medemens'
zie je me
als 'mij'
zie je me
zie je me
als 'mezelf'*

Hartelijke groet,

Paul



Dag Paul,

Zoveel meer als de vader of moeder van.....

Gelukkig kan ik mijzelf nu, ruim twaalf jaar na de dood van Caroline, weer zien als zoveel meer dan die treurende moeder, en ben ik weer de vrouw van Jos, de moeder van Jean-Paul, Michelle en Evelin., de zus van, de vriendin van enz. Dat heeft allemaal veel tijd gevegd.

Ik wil je graag vertellen dat mijn dochter Eveline, waarover ik in de vorige Cocon schreef, weer goed is teruggekomen van haar rondreis door India.

Dat deed ze samen met haar vriend. Ik kan je zeggen dat het welkom op Schiphol bij mij diepe gevoelens losmaakte.

Mijn kind kwam terug van drie maanden vakantie. Tijdens die vakantie was ze jarig geweest. Ze werd 24 jaar.

Dezelfde leeftijd als Caroline toen ze stierf.

*De verhalen en impressies die ze beschreef
over een land zo totaal verschillend van het
onze, hebben me diep geraakt.*

Het verhaal kreeg een goed einde.

Het leek alsof de wereld toch deugde.

*Ik kan je nauwelijks beschrijven hoe angstig ik
ben geweest toen mijn dochter deze reis ging
ondernemen.*

*En weer had ik er geen invloed op. Kinderen
worden volwassen en gaan hun eigen weg.*

*Dat moet ook zo zijn, het heeft me veel moeite
gekost om te blijven geloven in een happy end.
Dat heeft de dood van Caroline wel tot gevolg
gehad. Dat het vertrouwen in een goede afloop
bij mij diep geschokt is.*

*Ik moet mezelf nog steeds tot de orde roepen.
Kom op, Wil, niet alles in het leven loopt
verkeerd af.*

De 'feestdagen' staan weer voor de deur.

*We proberen daar iets moois van te maken.
Zonder die ene die we juist dan zo missen,
maar anders.*

*Samen met diegenen die voor ons in dit leven
zo belangrijk zijn, onze kinderen die nog
mogen leven.*

*Als ik dit zeg denk ik toch direct aan diegenen
die hun enig kind verloren en die de stilte en de
afwezigheid van hun kind gedurende die
feestdagen als overrompelend leeg zullen
ervaren.*

*Voor hen zal het nieuwe jaar beginnen met een
leegte die niet meer kan worden gevuld door
de vreugde van de kinderen die er nog wel zijn.
Aan hen denk ik met name als ik extra kaarsjes
opsteek in die periode.*

Hartelijke groet, Wil



VOOR EEN DAG VAN MORGEN

***Wanneer ik morgen doodga,
vertel dan aan de bomen
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan de wind,
die in de bomen klimt
of uit de takken valt,
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan een kind,
dat jong genoeg is om het te begrijpen.
Vertel het aan een dier,
misschien alleen door het aan te kijken.
Vertel het aan de huizen van steen,
vertel het aan de stad,
hoe lief ik je had.
Maar zeg het aan geen mens.
Ze zouden je niet geloven.
Ze zouden niet willen geloven dat
alleen maar een man
alleen maar een vrouw,
dat een mens een mens zo liefhad
als ik jou.***

Hans Andreus

EEN KIND ONS GEBOREN EEN KIND ONS ONTNOMEN

Het was in de herfstvakantie.
Ik liep met mijn kleindochter (5 jaar) door het winkelcentrum. “Ze denken hier dat het al bijna kerst is”, was haar verbaasde opmerking bij het zien van kerstversiering.



En mijn kleinzoon (2½ jaar) was verrukt van de Zwarte Pieten die er in de etalages stonden. Tja, weten zij veel van commercie. Maar tegelijkertijd zijn vele kerkkoren en cantorijen al druk bezig met de voorbereidingen voor de verschillende kerstuitvoeringen. Daar kun je ook moeilijk pas na Sinterklas mee beginnen. En dit verhaaltje schrijf ik eind oktober. De kerstnummers van de verschillende weekbladen zijn natuurlijk allang (geleden) bedacht.

Kortom: het wordt weer december.
Een tijd om naar uit te zien.
Een tijd om naar te verlangen.
Een tijd om je op te verheugen.
Een tijd om tegenop te zien.
Een tijd om maar liever over te slaan.
Een tijd die ooit mooi geweest is.

Maar dat was vroeger en vroeger komt nooit meer terug. Dat kun je jammer vinden, dat kun je betreuren, dat kan je kwaad maken, maar er verandert niets door. Het is voorgoed voorbij. Na jaren kwam haar dochter weer een tijdje bij haar in huis wonen, vertelde een goede vriendin ons en het was geweldig. Ja, maar het was soms ook benauwend, want haar hele ritme was verstoord. Maar ach, zei ze, wat maakt het uit, jullie dochter komt nooit weer terug. Het is goed om de werkelijkheid onder ogen te zien, want daarmee hebben we te maken.

En de werkelijkheid is dat we ontzettend veel plezier beleven aan onze kinderen, zowel schoon- als klein-, maar de werkelijkheid is tegelijkertijd ook dat Maaïke er niet meer is. En daar zullen we mee moeten (leren) leven. Zo is er ook de werkelijkheid rond alles wat met Kerst te maken heeft. Flonkerende sterren, glimmende kerstballen, feestelijke etalages en ga zo maar door. Dat het allemaal begonnen is met een stelletje dak- en thuislozen vergeten we maar al te graag. Dat het verhaal bekend is geworden dankzij een paar onbetrouwbare herders, laten we maar wat graag ondersneeuwen. Liever zingen we ‘Stille nacht, heilige nacht’.

Maar er zijn ook kerstliederen die verder kijken en een van de mooiste vind ik een lied van Jochen Klepper (1903-1942!) die in korte, felle zinnen dicht:

“De wereld is vol feestgeschal.
Maar Gij ligt in een arme stal.
Uw oordeel is alreeds geveld,
uw kruis staat ginds al opgesteld.”

En:

“De hele wereld baadt in licht.
Maar U wacht nu reeds het gericht.
Uw eenzaamheid wendt niemand af.
Vlakt bij uw kribbe gaapt het graf.”

(Dit komt uit gezang 155 in het Liedboek voor de Kerken. Ik geloof niet dat het veel wordt gezongen in de kerken).

Een kind heb je niet, een kind krijg je. Een fiets, ja, die heb je, want die heb je gekocht. Maar een kind?
Hoe kom je de decembermaand door?
Die kom je niet door, die gá je door.
Met heel je hebben en houden.
Met al je sores en verdriet.
Met alle vreugde die je op kunt brengen of die je toegeworpen krijgt. Met alle goeds dat je op wilt brengen of dat je ten deel valt.
Misschien kun je elkaar zó goede kerstdagen toewensen.

Paul Kuiper

*Een lach
Een traan
Geluk
Maar ook
Verdriet*

Maaïke Kuiper



WIJ HERDENKEN IN OKTOBER, NOVEMBER EN DECEMBER 2008

<i>Martine Haan</i>	* 02-10-1980	† 16-03-1997
<i>Sabrina Smit</i>	* 07-10-1978	† 14-01-2001
<i>Patty Sablerolle</i>	* 09-10-1977	† 01-10-2000
<i>Judith van den Heuvel</i>	* 14-10-1966	† 03-11-1985
<i>Dario Britvec</i>	* 18-10-1969	† 02-02-2003
<i>Anoeska Grishaver</i>	* 19-10-1983	† 22-10-1986
<i>Jetske en Bregje Hoekstra</i>	* 23-10-1979	† 23-10-1979
<i>Esther Sinke</i>	* 26-10-1979	† 30-08-2005
<i>Alide van Eerten</i>	* 04-11-1968	† 31-12-1994
<i>Bart Postma</i>	* 06-11-1966	† 12-05-2001
<i>Rudy Oordt</i>	* 08-11-1961	† 30-07-2004
<i>Johnny van Wanrooy</i>	* 19-11-1982	† 27-12-2006
<i>Saskia Hellendoorn</i>	* 23-11-1980	† 02-02-1999
<i>Ellis Windhorst</i>	* 24-11-1976	† 19-06-2002
<i>Lorraine Vanessa Wijnberge</i>	* 25-11-1981	† 29-06-1985
<i>Linda Rijsbergen</i>	* 27-11-1970	† 19-01-1993
<i>Jari van Peer</i>	* 25-11-2004	† 28-12-2004
<i>Najwa Anfield</i>	* 28-11-1992	† 27-11-2001
<i>Carmine Barberio</i>	* 28-11-1984	† 30-05-2004
<i>Janine Smeets</i>	* 01-12-1967	† 24-11-1994
<i>Jeanny Wagemans</i>	* 04-12-1986	† 07-01-2005
<i>Melissa Ulrich</i>	* 04-12-1986	† 23-05-2006
<i>Floris Sebregts</i>	* 07-12-1970	† 14-12-1996
<i>Patricia Bouwens</i>	* 09-12-1977	† 09-11-2003
<i>Robbert Tjong Kim Sang</i>	* 20-12-1969	† 24-08-2003
<i>Frank Hermsen</i>	* 24-12-1984	† 21-11-2004
<i>Bram van Embden</i>	* 28-12-1980	† 12-07-1983



Tekening van Roelie Hoekstra ter nagedachtenis aan haar tweeling Jetske en Bregje.



Martine Haan



Sabrina Smit



Patty Sablerolle



Judith van de Heuvel



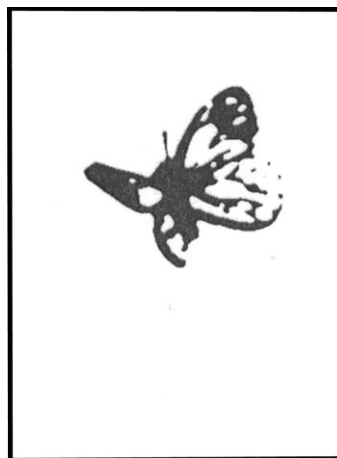
Dario Britvec



Anoeska Grishaver



Esther Sinke



Alide van Eerten



Bart Postma



Rudy Oordt



Johnny van Wanrooy



Saskia Hellendoorn



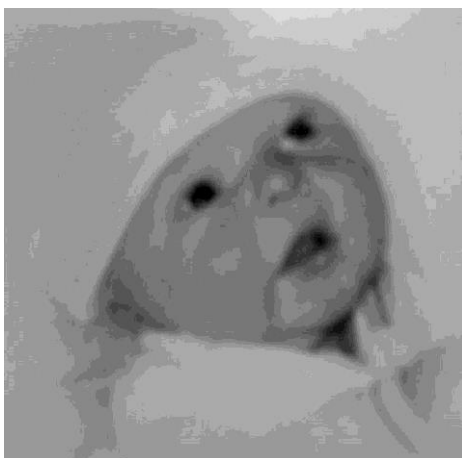
Ellis Windhorst



Lorraine Vanessa Wijnerge



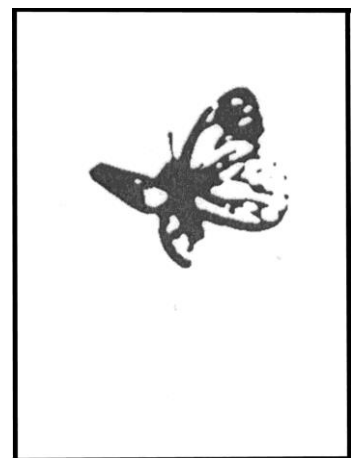
Linda Rijsbergen



Jari van Peer



Najwa Anfield



Carmine Barberio



Janine Smeets



Jeanny Wagemans



Melissa Utrich



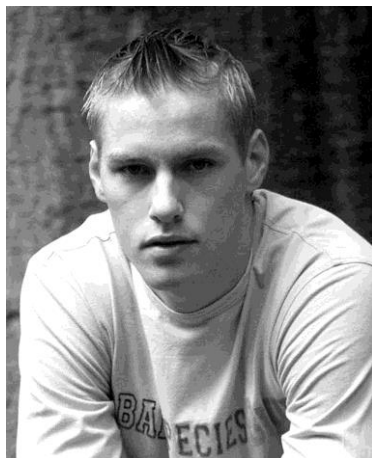
Floris Sebregts



Patricia Bouwens



Robbert Tjong Kim Sang



Frank Hermsen



Bram van Embden

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij*



"EMOTIES"

(van de website www.wervershoof.nl)

3 oktober 2008

Deze keer wil ik graag uit mijn agenda putten. Zaterdag 20 september was ik uitgenodigd voor de stille tocht op de dag van de herdenking van slachtoffers van geweld in Hoorn. Een paar dagen later schrijf ik dit stuk en tijdens het schrijven voel ik weer de emotie van die zaterdag.

Het was een drukke agenda. Om half tien werd ik in Opmeer verwacht. Dus om 9 uur in de auto. Mijn taak was een toespraak houden ter gelegenheid van de aftrap van een training voor mensen die gemeenteraadslid willen worden.

Daarna ben ik namens het college van B&W naar Hoorn gegaan. Ik had de uitnodiging wel gezien, maar wat ging gebeuren wist ik niet precies. Ik had het voornemen om 'even mijn gezicht te laten zien', zoals dat heet. Ik had daarna nog een afspraak in Wervershoof en 's avonds de brandweeravond. Ik had wel tijd genoeg, maar ik dacht: "Niet al te lang blijven, ik wil op zaterdag nog wel een paar uurtjes vrij hebben". Hoe anders kan het gaan.

Ik kwam om ongeveer kwart over elf aan. Bij de nadering van het plein voor het theater was de drukte al te zien. Binnen was een optreden

van Lenny Kuhr aan de gang. Ik werd verwelkomd door de mensen die de manifestatie organiseerden, het begin van een indrukwekkende bijeenkomst waar ik tot in de middag zou blijven. Er waren heel veel landelijke politici, provinciale bestuurders, vertegenwoordigers van de gemeenten in West Friesland, vertegenwoordigers van politie en van de kerk. En, niet te vergeten, veel belangstellenden uit West Friesland.

Uit alle hoeken van het land waren mensen gekomen om hun naasten te gedenken, ook uit Wervershoof. Ik heb vele verhalen aangehoord, stuk voor stuk hartverscheurend. Sommigen wilden vergeven, sommigen waren woedend, maar allen hadden blijvende littekens. Als je hoort hoe levens worden verwoest door een moord, soms meerdere familieleden in een keer, dan weet je nauwelijks wat je moet zeggen.

Er was buiten - gelukkig was het prachtig weer - een podium gebouwd waar een aantal sprekers het woord voerde. Wat een ongelooflijk moeilijke opgave om betekenis te geven aan woorden. Mensen die vaker in het openbaar een toespraak moeten houden, hadden er zichtbaar moeite mee. Er is al zoveel gezegd, wat moet daar nog aan toegevoegd worden. Hetzelfde gevoel had ik als ik met nabestaanden sprak. Steeds had ik het gevoel dat mijn woorden nietszeggend waren. Na een

kort optreden begon de stille tocht door de binnenstad van Hoorn.

Er was een enorm lang spandoek. Daarop stonden 175 namen van mensen die door geweld waren omgekomen. Iedere nabestaande stond bij de naam van het eigen familielid. Allen hielden het honderden meters lange doek vast. De tussenliggende plaatsen werden ingenomen door de genodigden en belangstellenden. Ik liep achteraan met achter mij alleen nog een kamerlid. Daarachter de overige genodigden.

Tijdens de tocht zei een van de nabestaande tegen mij: "Dit vind ik mooi". Hij vertelde dat anderhalf jaar geleden zijn zoon van 24 jaar was vermoord. Zijn vrouw zei: "Verder naar voren loopt mijn schoonmoeder, want haar broer is een half jaar later vermoord".

Ik zweeg.

Het was druk in Hoorn. Vanwege het mooie weer zaten de terrassen vol en er was heel veel winkelend publiek. Maar het was stil.

Op de terrassen werd niet bediend, het winkelpersoneel stond op straat. Deze stille schreeuw om aandacht voor dit leed hield iedereen in de ban. Aan de kant van de weg was de emotie voelbaar. Het was ook onmogelijk om niet onder de indruk te geraken van dat lange spandoek met al die namen. De terugkomst bij het theater werd omlijst door doedelzakmuziek. Dat klonk mooi, ik zag veel tranen, het was ontroerend.

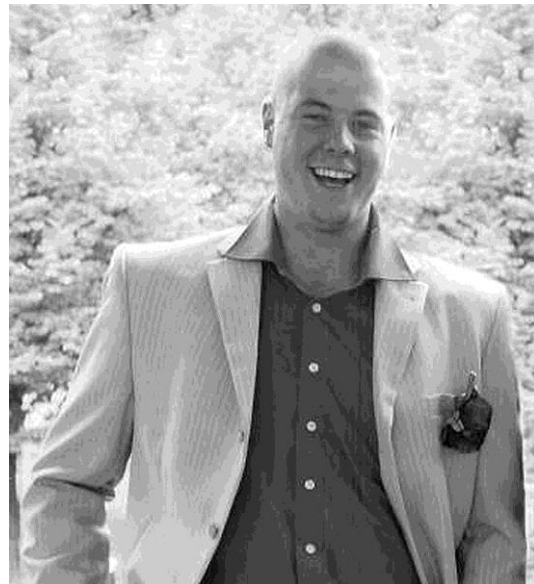
Na de tocht ging het programma nog verder. Hoewel de uitnodiging alleen voor de stille tocht was, wilde ik toch nog blijven. Direct in de auto stappen lukte gewoon niet. Er waren weer een paar sprekers en een optreden. Nabestaanden lieten merken ontzettend blij te zijn met deze dag en met onze belangstelling voor wat hen was overkomen. Onwillekeurig had ik steeds het gevoel die mensen in de weg te lopen bij hun herdenken. Het gaf een goed gevoel dat ze het zelf zo niet voelden.

Na nog een uur ben ik uiteindelijk stil vertrokken.

Zelden in mijn leven ben ik zo onder de indruk van wat ik had meegemaakt, thuisgekomen.

[Uw reactie is van harte welkom. Mijn mailadres: \[weblogburgemeester@wervershoof.nl\]\(mailto:weblogburgemeester@wervershoof.nl\)](#)

MAURICE TIJSEN



Hallo allemaal.

Wij, Gerrit en Miranda Tijsen, willen ons even voorstellen. Op 4 November 2007 is de oudste zoon van Gerrit, Maurice vermoord tijdens een besloten feest in Bergen door een jochie van 16 jaar. Naast alle verdriet en frustraties die voor velen van jullie herkenbaar zijn willen wij ons sterk maken voor hogere straffen bij minderjarige daders die zo'n gruwelijke daad hebben begaan.

Op dit moment worden minderjarigen nog bestraft achter gesloten deuren en kunnen zij voor deze daden hooguit 24 maanden gevangenisstraf krijgen met nog eventueel een PIJ maatregel (Plaatsing Inrichting Jeugdigen). Wij vinden in alle gevallen van geweld dat dit niet moet kunnen. Jeugdigen die tot zo'n daad in staat zijn hoeven niet beschermd te worden voor de "boze" buitenwereld, maar moeten stevig aangepakt worden zodat andere eventuele toekomstige crimineeltjes zien dat hier bij ons in Nederland dit gedrag niet getolereerd wordt. Om ons gevoel na de moord op Maurice een beetje weer te geven, hebben wij een hyves voor en over Maurice gemaakt waarin wij ons ook inzetten om een vuist te maken richting Den Haag, dat wij vinden dat ze zwaarder moeten gaan straffen. Ondertussen hebben wij al ruim 13000 leden die ons steunen en wij hebben vandaag gemerkt dat dit zijn vruchten afwerpt, het maakt indruk!

Nu willen wij jullie graag deelgenoot maken van ons gesprek dat wij met Fred Teeven hebben gehad.

In maart 2008 hadden wij hem al gemaïld en kregen daarop al erg vlot een antwoord, waarin hij ons ook vroeg of hij onze mail mocht gebruiken in het debat dat over dit soort zaken zou gaan. Natuurlijk stonden wij dat toe....daar gaat het ons tenslotte om: dat we gehoord worden in Den Haag!

Toen kwam de herdenkingsdag in Hoorn....wij hebben die dag meegewerkt met het programma Netwerk waarin wij ook lieten weten te strijden voor zwaardere straffen voor minderjarigen. Een prachtige uitzending geworden, al zeggen we het zelf.

Ook Fred Teeven was aanwezig en daar hebben wij hem weer aangesproken, hij wist zich onze mail nog te herinneren en wilde graag met ons een persoonlijk gesprek aangaan wat we nu dus hebben gehad.

Als eerste vroeg hij zeer belangstellend naar onze eigen zaak en heeft daar de nodige notities over gemaakt en beloofd wat dingen voor ons na te trekken die voor ons nog de nodige vraagtekens opleveren en voordat deze week om is zou hij ons nog terugbellen..... wij wachten vol spanning.

Toen kwam het moment dat hij wilde weten wat wij nou graag zouden zien veranderen in onze wetgeving. Dat hebben wij hem verteld.... Minderjarige daders van geweldsmisdrijven (gewelddadige overval, poging tot doodslag, doodslag, moord) openbaar berechten....

Laat eventuele toekomstige crimineeltjes maar zien dat dit bestraft wordt ipv de huidige bescherming. Minderjarigen die in staat zijn om zo'n "volwassen" daad te begaan moeten in onze ogen ook volwassen worden berecht!

Fred Teeven is het helemaal eens met onze visie en is dus druk doende om dit er door te krijgen in de Tweede Kamer en kon ons vertellen dat het er naar alle waarschijnlijkheid ook doorkomt. Veel partijen steunen hem hier al in en een grote partij die hier ook voor nodig is zit op de wip...maar deze buigt steeds verder over naar een voor ons positieve kant!

Wij denken dat dit voor vele slachtoffers en nabestaanden belangrijk is.....dat zo'n daad ook daadwerkelijk zwaar gestraft wordt of je nu minderjarig of volwassen bent. Als zijn voorstel zoals hij het nu in gedachten heeft er door komt, gaat dat inhouden dat jongeren

vanaf 16 jaar die zo'n daad begaan, berecht worden tijdens een openbare zitting en is de rechter gemachtigd om hem/haar volgens het volwassenrecht te berechten, dus niet meer hooguit 24 maanden, maar voor jaren achter de tralies! Jullie begrijpen....voor ons was dit een heel positief gesprek, want hiervoor gingen wij naar Den Haag en wij werden serieus genomen. Mochten jullie ons verhaal willen lezen, volgen, dan is dat mogelijk op:

<http://maupietijzen.hyves.nl>

Meld je eventueel aan als lid zodat we met zijn allen nog sterker staan om onze stem te laten horen. Wij gaan door met onze strijd....ook voor onze verwerking en zeker omdat wij willen dat er in de toekomst "rechtvaardigere" straffen komen in zaken als moord en doodslag. Mochten er nieuwe ontwikkelingen zijn zullen wij jullie zeker op de hoogte houden.

Gerrit en Miranda Tijssen



***In mijn landschap van vleesgeworden
weerstand en gevoelens van beton.
Groeit een heel klein hoopvol beekje
met mijn smeltende pijn als bron,***

***Niet gehinderd door gewicht
en verlangend naar het licht.
Stroomt het opwaarts
richting zon.***

Jan de Heer

“Lotgenotenweekenden zijn zeer waardevol voor mijn nieuwe functie”

Ouders van wie een kind door moord om het leven komt, dragen gedurende vele jaren een zware last met zich mee. Uit gesprekken tussen nabestaanden, Slachtofferhulp Nederland (SN) en het Ministerie van Justitie bleek de behoefte onder de ouders te bestaan aan lotgenotencontact. Op deze manier willen zij leren om toekomstgericht te kunnen denken, na een voor hen zo schokkende ervaring die hun hele leven heeft ontwricht. In dat kader werd het afgelopen jaar de eerste reeks lotgenotenweekenden georganiseerd door SN in samenwerking met De Basis te Doorn.

Casemanager Renny Scholtens van SN vertelt aan Dineke Peterse hoe zij in Doorn het nabestaandencontact heeft ervaren

Ouders vragen ondersteuning

“Aandacht, erkenning, er weer bovenop komen, beter met je ervaringen leren omgaan en genoegdoening. Dit zijn de belangrijkste geluiden die uit de behoeftepeiling onder ouders van vermoorde kinderen naar voren kwamen. Het aangedane onrecht en het feit dat er zo weinig geregeld is voor nabestaanden, is voor de meeste nabestaanden een groot struikelblok. Dit onrecht en de strijd om genoegdoening domineren vaak het verwerkingsproces in de eerste jaren.

Het trauma trekt een zware wissel op de partnerrelatie en eventuele kinderen binnen het gezin. Echtscheidingen en probleemgedrag bij kinderen kunnen het gevolg zijn.

Mede hierom vragen ouders ondersteuning in het opnieuw creëren van een veilig klimaat, dat kinderen nodig hebben”.

Heden, verleden, toekomst

“De doelstelling van de weekenden is het gericht werken aan jezelf in relatie tot het omgaan met de traumatische ervaring en het opnieuw creëren van toekomstperspectief.

De vier weekenden, verdeeld over een aantal maanden, hadden elk hun eigen thema.

Heden, verleden, toekomst en een evaluatieweekend om te kijken wat de weekenden voor de deelnemers hadden opgeleverd.

Persoonlijk vond ik dat erg prettig werken. Iedereen wist op die manier waar dat weekend aan gewerkt ging worden en wat er van hem of haar verwacht werd”.

Meer en beter zicht op immense impact

“Ikzelf, en dan spreek ik ook namens mijn collega-casemanagers die een weekend aanwezig waren, heb de weekenden als zeer positief en bijzonder ervaren en niet in de laatste plaats vanwege de grote betrokkenheid van de medewerkers van ”De Basis”. Bijzonder, omdat mijn collega’s en ik van zo nabij een groep met heel verschillende nabestaanden mochten volgen met toch een belangrijke en trieste verbindingsfactor: het verlies van een dierbaar kind.

Bijzonder was ook dat de groep zelf zich gedurende de bijeenkomsten steeds meer openstelde, waardoor er ook een heel sterke onderlinge band ontstond en er uitwisseling van emoties kon plaatsvinden.

Het zich veilig voelen tijdens de gehele bijeenkomst was hierbij een voorwaarde.

Omdat wij als casemanagers de individuele en de groepsprocessen van dichtbij hebben mogen meemaken, heeft ons dat ook heel veel inzichten gegeven die voor een optimale uitoefening van ons werk wezenlijk zijn.

Zo heb ik nog meer en beter zicht gekregen op de immense impact die het vermoorden van een kind op de ouders en overige nabestaanden heeft. Hierdoor zet ik mij nog gemotiveerder en met meer begrip in voor deze kwetsbare groep om hun belangen te vertegenwoordigen en zie ik nog meer noodzaak om signalen in het netwerk af te blijven geven voor verbetering van hun positie in het strafproces en zeker ook daarna.”

Broers en zussen niet vergeten.

“De geluiden die ik tot nu toe van de ouders zelf heb gehoord waren zeer positief. Volgens hen hebben de weekenden echt iets opgeleverd. Dat was ook het doel en we zullen hun aanbevelingen dan ook van harte meenemen naar een volgende reeks weekenden. Want die gaat er zeker komen gezien de goede reacties tot nu toe.

Ik vind het een goede zaak dat er ook gekeken wordt om lotgenotencontact aan te bieden aan broers en zussen van vermoorde kinderen. Deze groep mag niet vergeten worden, want het verlies van hun broer of zus heeft weliswaar een andere, maar minstens zo grote impact op hun leven.

De start van het initiatief van SN voor de weekenden is dus naar verwachting verlopen en hopelijk komt hier nog meer waardevols uit voort.”



SAM-B
Steun en Assistentie bij
Moord in het Buitenland

Wijs-op-Reis-bijeenkomsten georganiseerd in het afgelopen kwartaal door het ministerie van Buitenlandse Zaken

Zoals al eerder is vermeld zit de VOVK in de adviesgroep voor de Wijs-op-Reis-campagne. Hiervoor zijn twee subgroepen in leven geroepen. Een voorbereidende groep en een groep die bekijkt hoe te handelen als het goed mis gelopen is. In de eerste groep wordt besproken hoe je mensen op alle niveaus het beste zou kunnen bereiken. Hierbij wordt gekeken welke doelgroepen er worden onderscheiden, want de boodschap om je reis goed voor te bereiden voor een gezin dat naar de kust in Frankrijk gaat, is natuurlijk anders dan voor de rondtrekkende twintiger die het avontuur opzoekt.

De groep die kijkt naar de mensen die in de problemen zijn gekomen, worstelt zich door een lange checklist heen van punten die al op papier zijn gezet, maar die op een degelijke manier moeten worden aangescherpt.

Voor Marjo Searle, Wil Vreeburg en Arsène van Nierop, die de VOVK vertegenwoordigen is het soms lastig omdat deze vergaderingen voor 80% gaan over 'simpele' gevallen als tasjesroof of een gerolde portemonnaie.

De kunst is om dan bij de les te blijven en in te grijpen op de momenten dat het net iets verder gaat. Het frustrerende is dan ook dat deze vergaderingen vaak verzanden in, wat wij noemen, bijzaken en dat de hoofdzaken niet aan bod komen.

Gisteren was de jaarlijkse grote vergadering. Monique van Dalen, directeur Consulaire Zaken opende de bijeenkomst en gaf het woord aan de Alarmcentrales: Eurocross, Mondial Assistance en SOS Internationaal, die een samenwerkingsverband zijn aangegaan.

Ook hierbij gaat het voornamelijk over punten die met ons weinig raakvlak hebben: het grootste probleem vormen de maag en darmklachten van de mensen die eropuit trekken. Natuurlijk vertelden ze ook over de ernstige auto- en fietsongelukken en bergongevallen. Bij dit soort algemene praatjes komt moord niet op het lijstje voor.

Zowel Marjo als ik hadden dan ook een beetje het idee voor niets bij deze bijeenkomst te hebben gezeten. We hopen van harte dat we in een volgend stadium meer kunnen bereiken!

Arsène van Nierop

Bij de voorbereiding van deze bijeenkomsten houden we nauw contact met SAMM-Abroad, een zusterorganisatie in Engeland die inmiddels meer dan 140 gevallen van moord in het buitenland omvat. Het is opvallend hoe vaak er precies dezelfde struikelblokken in de opvang zijn. Het lijkt ons dan ook heel belangrijk dat nu ook deze opvang over de grenzen kijkt. Eve Henderson was in 2007 zelfs overgekomen voor de eerste "Wijs op Reis"-netwerkbijeenkomst, en heeft nu ook materiaal kunnen sturen. Dit is overhandigd en het Ministerie vond dit heel interessant. We hopen daar bij volgende bijeenkomsten, samen met de politie, Het Rode Kruis en Slachtofferhulp verder over door te praten (jammer genoeg waren zij verhinderd).

Marjo Searle



NAAMKAARTJES.

Je eerste lotgenotenbijeenkomst in Leusden.

Het zware kennismakingsgesprek, al die lotgenoten, al die vreselijke verhalen ...

En al die namen....

Daarom zijn we op een gegeven ogenblik naamkaartjes gaan maken om vóór je op tafel te zetten, zodat anderen weten wie jij bent en jij wie de anderen zijn. Bij die namen horen gezichten en bij die gezichten een zoon of dochter. Zo leer je elkaar zoetjesaan kennen.

Maar ach, hoe gaat dat...

De middag is voorbij, je praat wat na en steekt het kaartje zonder nadenken in je zak of tas.

En volgens "kaartjesbewaakster" Maus zijn er nu in totaal 35 zoek!!

Lieve mensen: nieuwe kaartjes maken is verschrikkelijk, want we weten waarom.

Maar kaartjes bijmaken omdat ze verdwijnen, is zonde van de tijd, het karton en de drukinkt.

Daarom een oproep aan alle lotgenoten zonder kaartje (en dat weet ieder voor zich het beste): zoek in alle hoeken en neem teruggevonden kaartjes mee naar de volgende bijeenkomst!

Knipogend naar de Efteling, misschien voortaan in Leusden: **KAARTJES HIER?**

Maus Houben en Lucrea Kern

JEZELF HERVINDEN



I

Bijeenkomst 25 oktober 2008 in Leusden.

Hoe gaat dat, hoe hervind je jezelf?

We beginnen een aantal woorden te inventariseren: gevoeligheid; wantrouwen; kwetsbaarheid; hardheid; onverschilligheid; woede; behoefte aan veiligheid... het is iets dat langzaam gebeurt, maar niemand kan precies omschrijven wat dat nu is.

Een ding is duidelijk: Je verandert heel langzaam maar zeker. Bij de één duurt dat proces langer dan bij de ander. Het hangt natuurlijk ook van de zwaarte af.

In onze groep verloor iemand zijn dochter en vrouw tegelijk. Op zijn werk bleken ze daarna ook niet meer op hem te zitten wachten.

Daar kon hij met stille trom vertrekken... en dan wordt het toch wel heel leeg om je heen! Om zichzelf te redden dook hij in het vrijwilligerswerk en uiteindelijk ontmoette hij zijn nieuwe relatie.

En dat is een prachtige relatie. Daar put hij zoveel energie en moed uit...

Zo hervind je jezelf.

Of Doorn, de weekends in Doorn die Slachtofferhulp Nederland organiseerde.

Door je verdriet met de anderen te delen en erover te praten kom je weer een hele stap verder!

Maar soms werkt het ook allemaal anders.

Een ander heeft nu ook een geweldig maatje gevonden. Maar de eerste acht jaar stond ze er alleen voor. Ze haalt zich die jaren zo voor de geest: 'één bonk agressie was ik, ze hebben me op mijn eigen verzoek een poos opgesloten, zo verschrikkelijk was ik in de war!'

Ik stond van binnen in brand en ik was onmogelijk te blussen. Maar ik wilde per sé verder voor mijn moeder, mijn andere zoon en mijn kleinkinderen.

Nu ook voor mijn vriend, dus reden genoeg... Het is nu 807 weken geleden gebeurd'.

Om jezelf niet te verliezen moet je af en toe spelregels met jezelf afspreken. Je kunt jezelf naar beneden en naar boven praten tenslotte. Dat is ook je eigen keuze. In het begin schrik je als iets je herinnert aan je kind.

Je kunt dit ook positief oppakken en ervan gaan genieten en het koesteren:

'Hé, een stukje van mijn kind'.

En wat dacht je van muziek... Muziek wekt zoveel emoties op! 'Vroeger hield ik van Salsa. Nu is mijn muziek een heel stuk rustiger geworden'.

'Als ik keihard meezing met mijn CD in de auto dan lucht dat zo verschrikkelijk op!

Dat geeft kracht en moed om verder te gaan!'

In het leven na de dood van je kind is er een dimensie bijgekomen lijkt het wel. Je doet de dingen bewuster en niets is meer vanzelfsprekend. Geluk is niet meer gewoon.

'Ik ben ook gaan eten, er zitten nu 25 kilo bij die er eerst niet zaten. Bovendien heb ik tijden aan de antidepressiva gezeten, maar die heb ik op eigen houtje volledig afgebouwd.

Ik kan nu weer zelf het leven aan.

Wel ben ik erg blij dat ik de VOVK heb gehad.

Als ik die niet had gehad was ik eraan onderdoor gegaan, zeker weten!

Het voelt hier net als een warm bad.'

'Uiteindelijk ben ik er socialer door geworden, maar ook kwetsbaarder, onzekerder, angstiger... maar met een breder gevoelsleven, terwijl dat eerst ook volledig afgestompt leek...'

Dit zijn flarden van de gesprekken die we voerden op de 25^e, opgetekend door

Arsène van Nierop

HESTER VAN NIEROP



Herdenking 19 september 1998

Hé lieve zus, lieve Hester,
Tien jaar alweer... Waar blijft de tijd zo snel?
Het verdriet, de pijn en het gemis zijn nog
steeds aanwezig. Maar zoals we al vrij snel
stelden met z'n viertjes, vlak na jouw dood, de
scherpe randjes van de pijn gaan er vanaf.
De pijn wordt ronder, minder schrijnend.
Met hier en daar een flinke huilbui op een
onverwacht moment, dat ben jij dan.

Vlak na je dood kwam je zo nu en dan even
buurten in mijn dromen. Jammer genoeg bleef
je nooit lang hangen en vergat ik deze dromen
snel. Behalve dat ik je had gezien of had
gehoord. Mijn dag begon dan super met zo'n
droom.

Inmiddels geloof ik sowieso dat je ons goed in
de gaten houdt daarboven. Zittend op een
wolk, je beentjes bungelend over de zijkant.
Knauwend op drop of zoethout en met al je
katjes om je heen.



Als ik terug kijk dan zie ik dat er een heel
nieuw leven na jou is begonnen. Een leven
waarvan ik 10 jaar geleden zei dat ik het zo
zou inruilen. En nog steeds in zekere zin...
Maar sommige zaken blijven Hes. Zo ben ik de
liefde van mijn leven tegengekomen.

Waar ik kortgeleden een schitterend huis mee
heb gekocht. Sylvia heet ze, en ze vindt Sylvia
Villafane erg mooi klinken, Hes.

Ja, we gaan trouwen! En ik weet zeker dat je er
die dag bij bent en dat mijn tranen die dag van
blijdschap en verdriet zullen zijn!
Sylvia maakt me compleet, vult me aan en
maakt een beter mens van me. Ze kwam
binnen bij pappa, mamma en Nelis op jouw
sterfdag in 2003. Een heftigere vuurdoop kan
je niet hebben lijkt me. Toch was het een
gezellige avond met tranen en gelach.

Ik heb d'r vrij snel meegenomen naar je graf.
Nu weet ik dat ik niet meer 'alleen' huil, maar
samen met Syl.

Melisse heeft ook d'r liefde gevonden en zij
hebben ook een huis gekocht, een bouwput
toen. Maar nu een paleis en vol met leven... ja,
Hester. Je bent tante. Syme heet het mooie
ventje, hij is ruim een jaar nu.

En hij heeft je foto ook al gekust 😊 Misschien
kennen jullie elkaar wel beter dan wij denken.

Soms zie ik je ineens glashelder voor me staan.
Zoals toen ik op een boot zat op Lago Titicaca,
in Peru. Ik lag op het dak te zonnen met
muziek op van Sade, 'By Your Side'.

En ineens kwamen de tranen. Of een andere
keer na een te gek oud en nieuw in Madrid.
Aan het einde van de avond kwam je ineens
langs en trok aan mijn verdriet. En dat kreeg je
ook, midden in een Spaanse kroeg stond ik als
een klein broertje te huilen.

Of gewoon thuis op de bank lekker huilen. Tot
voor kort met mijn grote vriend Herman, die
ken je nog wel (Herman was mijn vriend/kater
van 10 kilo). Bij het laten inslapen van Herman
heb ik hem toegefluisterd dat jij op hem
wachtte en dat hij zich dus geen zorgen hoefde
te maken. Dat ik in een ver 'later' weer bij jou
en hem zou komen. Ik verwacht dat jullie af en
toe stiekem eens komen buurten als wij thuis
zijn, om ons te bespieden.

Ja Hester, 10 jaar alweer. En toch zo lekker om
te bedenken dat pappa, mamma, Nelis en ik er

zo sterk uitgekomen zijn. Als ik dan tijdens de vele etentjes zonder jou naar ons zit te kijken: we lachen weer. We delen, we luisteren, we laten elkaar uitpraten, we houden elkaar op de hoogte, we vullen elkaar aan, we houden elkaar vast, we vragen naar elkaars leven, we zijn ons zo bewust van elkaar.

En tussen alles door missen we je gigantisch, al 10 jaar lang Hes.

Elke keer weer mis ik je springerigheid, je blote voeten in het gras, je grote ogen, je harde gil, het stoeien met je, het koopjes najagen, je dromerigheid, je drop, je huppeligheid, je lekkere slonzigheid, je chaotische gedrag, je verstrooidheid, je eigenwijsheid, je knuffeligheid, je geschreeuw, je drukke gedrag, je kleurrijke kleding, je verlegenheid, je lompeheid, je onhandigheid, je creativiteit, je attentheid, je a-ritmische gezang, je wispelturigheid, je sportiviteit, het feesten met jou, het kleren maken, je wereldwijsheid, je positiviteit, je harde werken, je nieuwsgierigheid, je x voetjes, je dikke lach...

Allemaal kenmerken van je die ik me nog glashelder herinner.

Maar Hester, hoe zou je nu zijn geweest?

Wat zou je nu gehad hebben?

Een vriendje? Of meerdere?

Zou je al moeder zijn geweest? En van een jongetje of een meisje?

Zou je nog steeds ingenieur zijn?

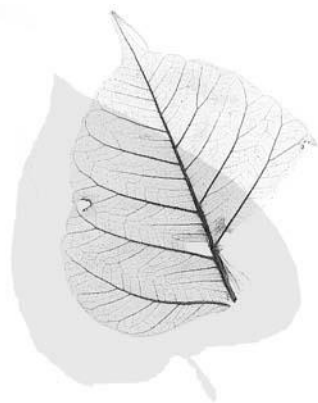
Zou je getrouwd zijn? Waar zou je wonen?

Allemaal vragen die nooit meer beantwoord kunnen worden. Allemaal vragen die met regelmaat door mijn kop schieten.

Het is zo oneerlijk allemaal...

Wat zou ik graag je stem willen horen Hester!

German Villafane, (geadopteerde broer van Hester).



Reis naar Mexico september 2008

In juli werd ik benaderd door Netwerk met de vraag of er nog plannen waren naar Ciudad Juárez te gaan vanwege de sterfdag van Hester. Het zou 19 september tien jaar geleden zijn dat Hester daar werd vermoord. Het was even wennen en niemand had nog aan die mogelijkheid gedacht, maar een Netwerk-rapportage die de situatie daar opnieuw in kaart zou brengen was natuurlijk prachtig.

Een en ander werd snel besproken, de afspraken met Casa Amiga en Esther Chávez werden geregeld, zodat een goed programma kon worden samengesteld. De opzet van de uitzending was het in beeld brengen van de algemene situatie en de hulp die Casa Amiga biedt aan vrouwen die bloot staan aan geweld.

Op maandag vlogen we heen en op vrijdag weer terug, een bliksembezoek dus. Voordat we gingen zocht ik contact met de Nederlandse ambassadeur. Deze vertelde me dat de situatie in Juárez ernstig was. Het leger beheerste de straten. De drugscriminaliteit was toegenomen en het werd in ieder geval afgeraden ons 's avonds op straat te begeven. Toen we de eerste avond om 11 uur 's avonds aankwamen, wisten we dus ook niet hoe snel we een auto moesten huren om naar het hotel te rijden. Gelukkig verliep dat zonder kleerscheuren en kwamen we er rond twaalfen aan.

De eerste dag werden we meteen in het diepe gegooid en kwamen we bij Casa Amiga, het opvanghuis dat we steunen, in een therapiegroep van vrouwen die al jaren mishandeld werden door hun partners.

Even wennen natuurlijk aan de Spaanse taal! Elke vrouw vertelde haar verhaal. Na jarenlang, soms wel meer dan tien jaar, in elkaar geslagen te zijn konden ze het leven niet meer aan en kwamen vervolgens bij Casa Amiga terecht waar ze leerden dat ze te waardevol waren om geslagen te worden.

Het gaf hun weer kracht en zelfvertrouwen om het leven op een andere manier op te pakken.

Sommigen deden dat door daarna samen met hun partners in therapie te gaan bij Casa Amiga. Anderen wilden op eigen benen verder en werden door Casa Amiga verder geholpen met de echtscheiding.

Heel bijzonder vond ik het verhaal van een vrouw die merkte dat haar omgeving ook anders op haar reageerde sinds ze haar eigenwaarde had teug gevonden! Ze was nu op zoek naar werk en zag het leven vol vertrouwen tegemoet! Geweldig. Uiteraard ontkwam ik er niet aan om ook mijn verhaal te vertellen. En dan ben je ineens een van hen...

De volgende dag hadden we een afspraak op het Paleis van Justitie met de procureur generaal Ramón García. Voor de zomer vastgelegd, afgelopen week nog even geverifieerd... Mijn advocate, Luz Castro, kwam speciaal ervoor over met het vliegtuig... helaas, deze man bleek ineens een afspraak tussendoor gekregen te hebben met de gouverneur. Er moest gepraat worden over de overstromingen waar de deelstaat Chihuahua mee kampte. En inderdaad het was een vreemde gewaarwording, ook hier was het weer van streek: regen in Juárez, midden in de woestijn! Wegen die in rivieren waren veranderd. Maar om daar nou de afspraak voor af te zeggen...

Tja, er was wel voor vervanging gezorgd, maar het was toch bijzonder teleurstellend, zeker als je bedenkt dat dit gedrag zo symptomatisch is voor de manier waarop de overheid de vrouwen behandelt. Opvallend was dat de vervanger zijn uiterste best deed met te vertellen hoe hoog hij wel in de boom zat bij Justitie. Vreemd is het dan om van je advocate naderhand te horen dat de man niets voorstelde. Helaas, echt serieus worden we gewoon niet genomen.

Boekuitreiking 29 september

Op 29 september is het eerste exemplaar van het boek Noodkreet uit Juárez officieel overhandigd aan Kamervoorzitter Gerdi Verbeet. Ingrid Meurs, directeur van de uitgeverij Artemis opende de bijeenkomst. Daarna kwam Arsène aan het woord.

Ze gaat in op de nutteloosheid van moord en het probleem van de rechteloosheid in Mexico, Ciudad Juárez. Ze gaf aan dat ze wakker geschud werd in 2004 toen ze samen met haar man de stad Juárez bezocht en inzicht kreeg in de werkelijke situatie daar. De confrontatie

met de rechteloosheid was voor haar de reden de stichting Hester op te richten en op die manier de vrouwen in Juárez te helpen.

De stap om over deze afgelopen 10 jaar een boek te schrijven was voor haar de ultieme manier om rechtvaardigheid te geven aan dit enorme probleem.

Gerdi Verbeet, voorzitter van de Tweede Kamer en tevens lid van het Comité van Aanbeveling, nam het eerste boek graag in ontvangst. Verbeet voelde zich vanaf het prille begin nauw betrokken bij de stichting Hester, eerst als Kamerlid en later als voorzitter van de Kamer. Ze heeft door de jaren heen alle activiteiten gevolgd en sprak daarover haar bewondering uit. Ook beloofde zij het uitkomen van dit boek te bespreken met de fractievoorzitters van de politieke partijen. Daarnaast moedigde zij Arsène aan om de strijd voor een betere situatie voor de vrouwen in Ciudad Juárez voort te zetten.

Vervolgens kwam de directeur van Amnesty International Nederland, Eduard Nazarski, aan het woord. Hij haalde aan hoe intensief de samenwerking tussen Amnesty en stichting Hester door de jaren heen was geweest.

Hij memoreerde aan het Amnesty-jaarsverslag van 2003 waarin voor het eerst expliciet aandacht werd besteed aan de wan toestanden in Ciudad Juárez. Door aandacht te vragen voor Hester, het enige Europese slachtoffer in deze regio, werd er in Nederland ook meer bekend over de Mexicaanse vrouwen en meisjes die vermoord zijn. Nazarski sprak eveneens zijn bewondering uit voor de prestatie van Arsène en hij gaf aan dat hij deze vruchtbare samenwerking graag in de toekomst wil voortzetten. Na deze mooie woorden sloot uitgever Ingrid Meurs het officiële gedeelte van de bijeenkomst af en kon Arsène aan de slag met het signeren van de stapel boeken.

Uitgebreidere informatie vind je op www.hester.nu. Je kunt je ook opgeven bij Arsène van Nierop eens per kwartaal de nieuwsbrief te ontvangen via mail of post.



.....

.....

WIL

WIL



HET VIERDE WEEKEND

*De stilte in jezelf voelen, geen woorden meer hebben,
Een ieder vervolgt zijn eigen weg.*

*Het afscheid was niet definitief, we zullen elkaar blijven ontmoeten,
We hebben dus nog wat in het verschiet.*

*Het leven is hard, maar kan ook mooi zijn,
De hardheid, de schoonheid van ons bestaan.*

*Geen woorden meer, maar gedachtes dwalen rond in ons heelaal,
Ik ben stil geworden van binnen door anderen.*

Elisa D'Onofrio



Beste mensen,

Toen op 1 januari 1982 onze dochter en zus Petra is vermoord was er nog geen V.O.V.K.
Waar je je verdriet kon vertellen.

Er was niets. Je kon het wel aan iemand vertellen, maar die voelde niet de pijn die ik had.

Helaas is het nodig geworden dat de V.O.V.K. werd opgericht.

Ik ben ook lid geworden. Maar ik vind nu de tijd gekomen om het lidmaatschap op te
zeggen, als bescherming voor mezelf.

Toen het 25 jaar geleden was dat Petra was vermoord hebben we de volgende advertentie in
een krant gezet:

Ik wens jullie allemaal veel sterkte toe.
Nel v.d. Berg- Hoffman

IN MEMORIAM

Liefdevol herdenken wij

Petra van den Berg

1 januari 1982

1 januari 2007



AGENDA VOVK

31 januari	2009	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
21 maart	2009	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
9 mei	2009	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
13 juni	2009	Familiedag
29 augustus	2009	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
19 septemde	2009	DHG-dag
31 oktober	2009	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
19 december	2009	Kerstbijeenkomst in Leusden

INHOUD

Van de redactie	3	
Van het bestuur.....	4	
Het verhaal van Milan de Groot.....Jarinda.....	5	
Stille aftocht	Paul Kuiper.....9	
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg.....10	
Een kind ons geboren	Paul Kuiper.....12	
Wij herdenken.....	13	
Emoties.....	17	
Maurice Tijssen.....	Gerrit en Miranda Tijssen.....18	
Lotgenotenweekenden in Doorn.....	Dineke Peterse.....20	
SAM-B.....	Arsène van Nierop/Marjo Searle.....21	
Naamkaartjes.....	21	
Jezelf hervinden.....	Arsène van Nierop	22
Hester van Nierop	German Villafane.....	23
Stichting Hester.....	Arsène van Nierop.....	24
Wil Vreeburg.....	26	
Voor u gelezen.....	28	
Het vierde weekend.....	Elisa D'Onofrio.....	30

